

ΤΑ ΕΤΕΡΟΘΑΛΗ (1974)

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ

ΨΑΛΜΟΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΔΩΤΟ ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Άνοιξη θρύψαλο μενεξεδί
Άνοιξη χνούδι περιστέρας
Άνοιξη σκόνη μυριόχρωμη

Στ' ανοιχτά χαρτιά και στα βιβλία
Κιόλας φυσούσε χλιαρό αεράκι
Με τσιγγάνες που άρπαζε
Σαν
Χαρταετούς
Ψηλά
Και πουλιά που δοκίμαζαν το νέο τιμόνι τους

Άνοιξη πίκρισμα του σκίνου
Άνοιξη άζωτο της αμασχάλης
Άνοιξη σουσάμι αόρατο

Από σύρμα που άξαφνα έσυρνε φωτιά
Στη γωνιά του δρόμου με τις Καρυάτιδες
Στρίβοντας
Ένα τραμ
Εστρίγκλιζε
Στ' άδεια οικόπεδα η μασιά του ήλιου εσκάλιζε
Την τσουκνίδα και το σαλιγκαρόχορτο

Άνοιξη μυρμηκιά της μέρας
Άνοιξη αίμα του βολβού
Άνοιξη οπλοπολυβόλο απύλωτο

Στων ωραίων γυναικών τα χέρια
Όπου τύχει
Ριπές
Θάνατοι
Εκατομμύρια σπερματοζωάρια
Στων ωραίων γυναικών τα χέρια
Τα δυνατά λουλούδια με τον ήλιο μέσα τους

Άνοιξη τσίτι τσιτωμένο
Άνοιξη σφήκα του χεριού
Άνοιξη «μη» «θα μας δούνε» «τέρας»

Και το τέρας που γύριζε σαν τη λαντέρνα
Μια παράξενη
Άλλη
Γειτονιά
Και η χούφτα η βάναυση που ακαρτερούσε:
Χάιντε η ριξιά να βρει το ζάρι της
Κι η τζαμαρία το θαρραλέο λιθάρι της!

Άνοιξη κρύσταλλο και νίκελ
Άνοιξη παραπάτημα των κήπων
Άνοιξη «Μήνιν άείδε...»

Θεά! Και τι σγουρά τα σκοτεινά τα μέρη!
Και τα χείλη τι ζάχαρη βιολέτας!
Και τι κηπάκι
Τα λυτά
Νωπά
Μαλλιά
Στην απαλή κοιλιά η ανάσα τι ταξίδι!

Άνοιξη μισοζαλισμένο ερείπιο
Άνοιξη κεφαλή Διός και πέλαγος
Άνοιξη Mercury Air Sedan

Οι καμπάνες ανοίγανε μακριά
Στο κενό του γλαυκού κάτω απ' τα βλέφαρα
Μια ρουφήχτρα
Που κατάπινε
Άσπρα
Πούπουλα
Οι ορμόνες της μουριάς κυρίευαν τα ύψη

Άνοιξη μούρο αδάγκωτο
Άνοιξη βιδωτό φιλί
Άνοιξη χάσμα της λιποθυμίας

Το ντουβάρι ορέγονταν κι αλλά καρφιά
Στην ώχρα μέσα η μνήμη του Νοσοκομείου ξυπνούσε
Το τραγούδι που άστραφτε από τις χρυσόμυγες
Κι έφερνε
Γύρους
Χαμηλά
Στην αυλή με το κόκκινο κι άσπρο πλακάκι

Άνοιξη βούισμα στους κροτάφους
Άνοιξη αμόνι και σφυρί
Άνοιξη πρόσθια καταβύθιση

Κάποιος απ' τ' ανοιχτό παράθυρο έριχνε
Λόγια που σπούσαν σαν αμύγδαλα
Κάκτος
Κάστωρ
Κόνδωρ
Ιέραξ
Ενώ στ' αντικρινό το Παρθεναγωγείο

Άνοιξη 37 και 2
Άνοιξη Lone Amour και Liebe
Άνοιξη no nein και non!

Τα κορίτσια δάγκωναν στη γομολάστιχα
Και τινάζανε πίσω το κεφάλι
Σαν
Να τραβούσαν
Έξω

Του σφαγμένου πετεινού τα σπλάχνα
Τα κομμάτια τα σπλάχνα μες στα δόντια τους

Άνοιξη δόντι λυσσαλέο
Άνοιξη φούξα του παροξυσμού
Άνοιξη αρτεσιανόν ηφαιστειο

Κι άλλα κρυμμένα πίσω απ' το φεγγίτη
Που πάλευαν τις ρόδινες κορδέλες
Μια στιγμού-
Λα μόνο
Τα γυμνά στήθη
Τα τρεμάμενα σπάρτα μες στους κάμπους
Όπου ευφραίνονται οι ακρίδες

Άνοιξη σάλτο της ακρίδας
Άνοιξη μήτρα σκοτεινή
Άνοιξη πράξη ακατονόμαστη

Στ' ανοιχτά χαρτιά και στα βιβλία
Μια κηλίδα
Μωβ
Πήγαιν'
Ερχότανε
Τα χυμένα νερά τα γυμνωμένα μέλη
Λάμπανε πίσω απ' το παντζούρι

Άνοιξη άνοιξη σαλπάροντας
Άνοιξη άνοιξη σημαιοστόλιστη
Άνοιξη «αντίο αντίο παιδιά!»

1939

ΔΩΔΕΚΑ ΝΗΣΩΝ ΑΓΓΕΛΟΣ

Έρμης και χελιδονοδρόμος ποιος
Το πρωί με φοινικιάς Ροδίτισσας
Κλωνάρι τον αιθέρα καίοντας χύνεται
Πάνω από της Ανατολής την ορασιά
Στέγες κατάρτια δώματα καμπαναριά
Μ' ιριδόστιχτο πέδιλο μόλις
Αγγίζοντας

Ποιος - όταν μέσ' από του πόντου τις
Αμπελοβραγιές πηδώνοντας τα δελφινοκόριτσα
Βγάζουν κρυγιές φωνές αγριοπερίστερων
Πίσω απ' το ψάρι τ' αέρος το ακαμάκιστο
Και με την πελαγίδα ή τ' αρσινάκι στο-
Λίζουνε τα γαλάζια γένια του αϊ-Νικόλα
Του θαλασσάχραντου

Ραδινά τότε - ποιος της Χάλκης γιος
Το κολασμένο του «καμένου σπήλιου» λύνοντας
Κράτος ψηλά πηγαίνει τα τιμιότατα
Δώρα Θεού που οι χρόνοι δεν κατάλυσαν
Πάει πετάει - κι ο νους του αγάλλει σαν

Ήλιου αχτιδωσιά στις μνήμης των αρχαίων
Το χάλκωμα

Πάει πετάει - μα στις ψυχές χτυπά
Καμπάνα σηκωμού και αρνάδας λύτρωση
Βράχια που του νερού τα ξαναλέει ο αντίλαλος
Κοπάδια σπίτια που τα πάει Δάφνις γυμνός
Μαϊστραλίζουν οι μανταρινιές της Κάλυμνος
Κι ακούν μισάνοιχτα της Κάσος
Τα όστρακα

Θύρσου Σταυρού ή Σπαθιού
Της Καλοσύνης λάμπος και ύμνισμα!
Για να 'ναι το γλυκό χείλι του μέλλοντος
Πάντα στις νέας γερής κοπέλας το βυζί
Γάλα νυμφαίο μυθικό στάχυ μαζί
Πάτμος της πράξης και του ονείρου
Νίσυρος

Κως Λέρος Σύμη Αστροπαλιά
Κάρπαθος Τήλος Καστελόριζο...
Ποιος τώρα βουτηχτής αργοσιμώνοντας
Τον ουρανό βυθού που ανάβει τα σφουγγάρια του
Άξαφνα νιώθεται άγγελος και Πανορμίτης του
Μυστικού που ξεχύνεται «χρυσέαις
Νιφάδεσσι»

Πάει ψηλά μ' ένα κηρύκειο φως
Πάνω από ρημοκλήσια και ανεμόμυλους
Μαντάτο ελευθερίας ν' αντιχτυπήσει
Κατά των Αθηναίων το κάστρο που ριγά -
Ποιος με σπιλιάδας τάχος πάει γοργά
Και ξεδιπλώνει τη σημαία της αφρισμένης Θάλασσας.

1946

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΠΙΚΑΣΣΟ

I

Όπως όταν
βάζουν φωτιά σ' ένα φιτίλι τρίχινο
Τρέχοντας υστέρα μακριά οι άνθρωποι των λατομείων
Και κάνουνε σινιάλα σαν τρελοί

Και μια ριπή του ανέμου άξαφνη σέρνει στις ρεματιές τα ψάθινα
καπέλα τους

Όπως όταν
ένα βιολί ολομόναχο παραμιλάει στα σκοτεινά
Μελαγχολικά η καρδιά του ερωτευμένου ανοίγει την Ασία της
Οι παπαρούνες μες στη λάμψη της χειροβομβίδας
Και τα πέτρινα χέρια μες στις ερημιές που ασάλευτα και τρομερά
δείχνουν κατά την ίδια θέση πάντα
Φωνάζουν
Σημαίνουν
Η ζωή δεν είναι ερημητήριο
Η ζωή δεν αντέχει στη σιωπή
Με θερμοπίδακες και με χιονοστιβάδες πάει ψηλά ή κυλιέται χαμηλά
και ψιθυρίζει λόγια αγάπης

Λόγια που ό,τι κι αν πουν δε λεν ποτέ τους ψέματα
Λόγια που ξεκινούν πουλιά και φτάνουν «πυρ αιθόμενον»
Γιατί δεν έχει δυο στοιχεία ο κόσμος - δε μοιράζεται
Παύλε Πικασσό - κι η χαρά με τη λύπη στο μέτωπο του ανθρώπου
μοιάζουν
Juego de luna y arena - σμίγουν εκεί που ο ύπνος
Αφήνει να μιλούν τα σώματα - εκεί που ζωγραφίζεις
Το Θάνατο ή τον Έρωτα
Ίδια γυμνούς και ανυπεράσπιστους κάτω απ' τα τρομερά ρουθούνια
του Βοριά
Γιατί *έτσι μόνο* υπάρχουν.

Αλήθεια Πικασσό Παύλε υπάρχουν
Και μαζί με σένα εμείς υπάρχουμε
Ολοένα χτίζουν μαύρες πέτρες γύρω μας - αλλά συ γελάς
Μαύρα τείχη γύρω μας - αλλά συ μεμιάς
Ανοίγεις πάνω τους μυριάδες πόρτες και παράθυρα
Να ξεχυθεί στον ήλιο κείνη αχ η πυρρόξανθη κραυγή
Που μ' έρωτα παράφορο μεγαλώνει και διαλαλεί τ' αέρια τα υγρά
και τα στερεά του κόσμου ετούτου
Έτσι που να μη μάχεται πια κανένα το άλλο
Έτσι που να μη μάχεται πια κανείς τον άλλον
Να μην υπάρχει εχθρός
Πλάι πλάι να βαδίζουνε το αρνί με το λεοντάρι
Κι η ζωή αδερφέ μου ωσάν τον Γουαδαλκιβίρ των άστρων
Να κατρακυλάει με καθαρό νερό και με χρυσάφι
Χιλιάδες λεύγες μες στα όνειρά της
Χιλιάδες λεύγες μες στα όνειρά μας...

II

Έτσι μπαίνει το μαχαίρι στη σάρκα - κι η άχνα του ζεστού
ψωμιού έτσι ανεβαίνει. Αλλά
Το τρίξιμο της απηλής οξιάς
Στα βουνά που ο κεραυνός σεβάστηκε - αλλά και
Τα πλήθη στις πλατείες που τρικυμίζουν με μαντίλια κόκκινα
Πρωτομαγιά -
Τα μεγάλα μαύρα μάτια σου ζεστοβολούν τον κόσμο
Μέσα τους λιάζεται η Μεσόγειος και τεντώνουν τον τραχύ
λαιμό τους οι αίγαγροι των βράχων
Αγερομπασιά -
Τα πλατιά μαλλιαρά στήθη σου σαν θειαφισμένο αμπέλι
Και το δεξί το χέρι σου έντομο μυθικό
Πάει κι έρχεται στ' άσπρα χαρτιά στο φως και στο σκοτάδι
Πάει κι έρχεται βουίζοντας
Και ξεσηκώνει χρώματα και σχήματα
Όχι μόνο απ' αυτά που βάζουν οι νοικοκυρές το Μέγα Σάββατο
στα ράφια τους
Θύμησες φεγγαριού των αρρεβωνιασμένων
Όλο πούλιες χρυσές και ρόμβους ρόδινους
Αλλά κι απ' τ' άλλα που μπορεί να δει κανείς όταν τον πιάνει
ένα βαθύ μεράκι
Μέσα στα καρτσάκια των παιδιών
Μέσα στις σουστες τις διπλές των ντελμπεντέρηδων
Μέσα στ' αυγά της χελώνας
Μέσα στις όχεντρες που δέρονται με τη φωτιά

Ή ακόμα μες στα δάση των Ηπείρων τ' απέραντα
- Πέφτοντας η νύχτα -
Όταν οι μαύροι σταυροπόδι γύρω απ' τη φωτιά ψάλλουν όλοι μαζί
το «αλληλούια» με τις φουσαρμόνικες...
Τι 'ναι αυτό λοιπόν που δεν καίγεται - τι 'ναι αυτό που αντέχει
Στα μεγάλα υψίπεδα του Έρωτα στα χαμένα μνημεία των Αζτέκων
Στο λειψό φεγγάρι στον γεμάτο ακανθοφόρο ήλιο - τι 'ναι αυτό
που δε λέγεται
Όμως κάποτε σε στιγμές περίσσειας θεϊκής φανερώνεται
Πικασσό: με το θάμπος που ξεχύνει ο Γαλαξίας στο άπειρο
Πικασσό: με το πείσμα που γυρνάει κατά τον Βορρά η μαγνητική
βελόνα
Πικασσό: καθώς καίει ο χάλυβας μες στα χυτήρια
Πικασσό: καθώς χάνεται στα βάθη ένα θωρηκτό ανοικτής θαλάσσης
Πικασσό: μες στο ασύμμετρο της υπερρεαλιστικής χλωρίδας
Πικασσό: μες στο ευσύνοπτο της χιλιομετρικής πανίδας
Πικασσό: Παλόμα
Πικασσό: Ιπποκένταυρε
Πικασσό: Guernica

III

Νικά η περήφανη καρδιά τα μαύρα σκότη - και τον γόρδιο κόβει
δεσμό των πραγμάτων καθώς ξίφος η περήφανη καρδιά
Είναι σπουδαίο πράγμα ο άνθρωπος μόνο να το σκέφτεσαι
Τα στάχια όταν λυγίζουνε τον ουρανό
Είναι η κοπέλα που κοιτάει μέσα στα μάτια τον αγαπημένο της
Είναι η γλυκιά κοπέλα που λέει «σ' αγαπώ»
Την ώρα που οι μεγάλες πολιτείες
Γυρίζοντας αργά πάνω στον άξονά τους
Δείχνουν τετράγωνα παράθυρα κακοφωτισμένα
Λείψανα παλιών ανθρώπων με τριγωνικά κεφάλια που στριφογυρίζουν
το 'να μάτι τους
Κλίμακες μες στις κλίμακες διαδρόμους μες στους διαδρόμους
ΚΙΝΔΥΝΟΣ
ΑΔΙΕΞΟΔΟΝ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ
Ο μισός αλογάνθρωπος ο απαγωγέας καλπάζει - κι η γυναίκα
με τη γιγαντιαία πατούσα
Στον αέρα τεντώνει τα οριζόντια μπράτσα της
Έτη μετά Χριστόν πικρά
Παρά λίγη καρδιά θα 'ταν ο κόσμος άλλος
θα 'τανε άλλη του κόσμου η εκκλησιά
Όμως να! ο καλός Σαμαρείτης κλαίει λησμονημένος και στα πόδια
του δένει ρίζα παμπάλαιη δρακοντιά

Την ώρα που εσύ θηρίο
Εσύ Παύλε Πικασσό
Πικασσό Παύλε που μες στ' αμάραντα μάτια σου
Χώρεσες όσα δεν μπόρεσε να χωρέσει ο Θεός μέσα σ' εκατομμύρια
στρέμματα φυτεμένης γης
Δουλεύεις το πινέλο σου σαν να τραγουδάς
Σαν να χαϊδεύεις λύκους ή σαν να καταπίνεις πυρκαγιές
Σαν να πλαγιάζεις νύχτα-μέρα με μια γυναίκα νυμφομανή
Σαν να πετάς πορτοκαλόφλουδες στη μέση ενός γλεντιού
Ενώ εσύ θυελλοχαϊδεμένε

Πικασσό Παύλε αρπάζεις το Θάνατο από τους καρπούς των χεριών
Και τον παλεύεις ωσάν ωραίο κι ευγενικό Μινώταυρο
Που όσο χάνει εκείνος το αίμα του τόσον εσύ αντρείεύεσαι
Παίρνεις περνάς αφήνεις ξαναπιάνεις
Λουλούδια ζώα φιλιά ευωδιές κοπριές κοτρόνια και διαμάντια
Για να τα εξισώσεις όλα μέσα στο άπειρο καθώς η ίδια η κίνηση της
γης που μας έφερε και που θα μας πάρει
Και ζωγραφίζεις για σένα και για μένα
Και ζωγραφίζεις για όλους τους συντρόφους μου
Και ζωγραφίζεις για όλα τα χρόνια που πέρασαν που περνούν και
που θα περάσουν.

1948

ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΩΔΗ

Τόσο μου ομόρφυνες τη δυστυχία - που ξέρω:
Μόνο σε Σένα θα το πω παλιά θαλασσινή Σελήνη μου.

Ήτανε στο νησί μου κάποτες κει που αν δε γελιέμαι
Πριν χιλιάδες χρόνους η Σαπφώ κρυφά
Σ' έφερε μες στον κήπο του παλιού σπιτιού μας
Κρούοντας βότσαλα μες στο νερό ν' ακούσω
Πως σε λένε *Σελίνα* και πως εσύ κρατείς
Επάνω μας και παίζεις τον καθρέφτη του ύπνου.

Πως ανάσκελα θυμάμαι βγαίνοντας ο Ιούλιος
Μέσ' από τις μαγνόλιες του Παραδείσου
Σ' έβλεπα να κατεβαίνεις κει που έλαμπε η χαβούζα
Και μυγάκια πάνου από τα σαπισμένα φύλλα
Μυριάδες φωσφόριζες! Πως μετέωρα όλα! Και βαθύς
Ο θόρυβος της ρόδας μες στη νύχτα...

Ή φορές που μου έφερνες την κουκουβάγια
Ως μέσα στη μοναχική μου κάμαρα
Σηκώνοντας σκιές από τα έπιπλα
Να με τρομάξεις. Όμως τι θα πει νεκρός δεν ήξερα

Τι θα πει Καιρός τι Οπτασία
Τι το ασήμωμα της Παναγίας επάνω στα νερά
Τα μεγάλα ιερογλυφικά στην όψη σου
Η Αγάπη κι ο Θάνατος - να πω δεν ήξερα...

Κι ήμουν τόσο θλιμμένος! Μόνο που ήταν νύχτα
Μόνο που έσταζαν τα φύλλα μόνο που ανεξήγητα
Είχα μες στη Μητέρα κατεβεί

Της ηχώς το βάθος το άπατο
Και το μαύρο κομμάτι που αποσπούσε
Από μέσα μου κι έριχνε μες στο πηγάδι
Και το χρώμα που έθρυβε κάτω απ' το πέλημα μου
Σαν παγόνη φουσκώνοντας το δεντρολίβανο

Μόνο που αδημονούσαν μόνο που πίεζαν το στήθος μου
Ένωθα ν' αναβλύζουν δάκρυα...

Μακριά στα σπίτια με την ασημένια στέγη
Τ' άλλα παιδιά τ' ανέβαζε η φωνή
Τ' ανέβαζε η φωνή τους με τη φουσαρμόνικα
Μόνος εγώ στα σκαλοπάτια σαν διωγμένος έκλαιγα
Και σε παρακαλούσα: πάρε με πάρε με στην αγκαλιά σου
Και παρηγόρησέ με που γεννήθηκα!

*

Όχι που ήμουν άτυχος - θέλω να πω
Που τα χρόνια επάνω μου δεν έπιαναν σαν το νερό
Και τα λόγια μου μέσα στο φως πηδώντας
Όμοια ψάρια να φτάσουν λαχταρίζανε
Μες στον άλλο ουρανό - Μα που πια κανείς κανείς
Ν' αναγνώσει δε γνώριζε Παράδεισο

Παλιά θαλασσινή Σελήνη μου μόνο σε Σένα θα το πω
Γιατί μου ομόρφυνες τη δυστυχία - και ξέρω:

Το παλιό μου σπίτι ακόμη κατοικώ
Και στα ίδια τριξίματα τρομάζω
Και τις νύχτες πάλι βγαίνοντας ο Ιούλιος
Τυλιγμένος τη μαύρη πρασινάδα σου παραμιλώ
Έφυγαν έφυγαν ένας αέρας οι άνθρωποι
Στους βαθείς κρυφούς κυπαρισσώνες
Έν' αργό ανατρίχιασμα η συρτή που η Νύχτα
Μες στα φύλλα τραβάει όλο σπιθίσματα

Όμως πού το «χάρμα»; Πού η «νέα ζωή»;
Αλλά μάρτυς ήμουνα όταν στα τρίτα ύψη
Ένα ένα ξυπνούσαν τα λιόφυτα του αέρος
Κι ο μισός εμένα έξω απ' τον Καιρό
Την κοιλάδα που μόκρυσεν ο Θάνατος
Πάλι ν' αντικρίσω. Τον σαπφείρινο γύρω μου Ζωδιακό.

Έτσι μακριά στη γη. Ροές της θάλασσας
Και βασκανείες του καπνού των κήπων. Αλλά τι
Κόπος ο ποιητής με τ' αδειανά του χείλη
Ολοένα πίσω από τη θλίψη του: το Ανείπωτο.
Πάρε με πάρε με στην αγκαλιά σου
Και παρηγόρησε με που γεννήθηκα.

Ότι τόσο ελαφρύ στα φρύγανα το πάτημα ήταν
Τόσο μπλάβα τα λουλούδια. Τόσο η στάλα των ματιών
Ωραία μετά που η ευτυχία χάθηκε
Μακριά μες στα θαλασσινά χαράματα
Το φιλί που εκράτησα όσο το αστέρι μου έσχιζε
Την πλαγιά του Αυγούστου τόσο καθαρό
Τόσο πικρή στη φούχτα μου η γαλήνη
Τόσο οι άνθρωποι μαύροι και μικροί
Με το πόδι εμπρός που ολοένα παν
Παν κατευθείαν για τον Κωκυτό και τον Πυριφλεγέθοντα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ

Θ' ανάψω δάφνες να φλομώνει ο ουρανός
Μήπως και μυριστείς πατρίδα και γυρίσεις
Μέσ' απ' τα δέντρα που σε γνώριζαν και που γι' αυτό
Τη στιγμή του θανάτου σου άξαφνα τινάξανε άνθος

Εμάς τους γύφτους άσε μας
Τους «οικούντας εν τοις κοίλοις»
Τι δε νογάμε από γιορτή

Και τα πουλιά δε βάνουμε προσάναμ-
Μα στον ύπνο μας καθώς μας είχες μιήσει
Δώθε από τη φθορά πλέκουμε τους κισσούς
Μακριά σου πιο κι απ' το Α του Κενταύρου

«Ως εν τινι φρουρά εσμέν»
Μαργωμένοι μες στο χρόνο
Κι από τραγούδι αμάθητοι

Μόνος εσύ ο αιρετικός της ύλης αλλ'
Ομόθησκος των αετών το ύστερο άλμα
Τόλμησες. Κι οι ποιμένες σ' είδανε της Πρεμετής
Μες στην άλλης χαράς το φως να οδοιπορείς πιο νέος

Τι κι αν ο κόσμος μάταιος
Έχεις μιλήσει ελληνικά
Ως «εις τον έπειτα χρόνον»

Κι από την ομιλία σου ακόμη
Βγάνουν θυμίαμα οι θαλασσινοί κρίνοι
Και κάποιες θρυλικές κοπέλες κατά σε
Μυστικά στρέφουνε τον καθρέφτη του ήλιου.

1955

ΜΙΚΡΟΝ ΑΝΑΛΟΓΟΝ
ΓΙΑ ΤΟΝ Ν. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟ-ΓΚΙΚΑ

Τόσο μόνον
Όσο χρειάζεται για να λειάνει ένα χαλίκι ο ρόχθος
Ή ν' αποτυπωθεί χαράματα το ψύχος τ' ουρανού
Στο δέρμα ενός μενεξεδένιου σύκου

Κι εκεί
Μακριά στην πούντα του Καιρού
Όπου μαινεται από τη νοτιά το μαύρο ερημονήσι

Τόσο μόνον κι εκεί: ευδοκιμεί το Αόρατο!

Αλλ' εμείς το χτίζουμε άλλ' εμείς το κηπεύουμε
Αλλ' εμείς νύχτα μέρα το ιστορούμε

Και συχνά την ώρα που απ' τη λέπρα της ηπείρου

Ξεχωρίζει ανεβαίνοντας
Θεομητορική

Γη με το φρύδι δριμύ και την άκανθα του ήλιου

Σαν σε όνειρο μέσα πάλι εμείς του προσφέρουμε
Ποιος το λίθο ποιος τη δρόσο ποιος το ουράνιο κονίαμα

Ω γαιώδη άνθρωπε

Ιδές που ο τοκετός της νύχτας έφερε
Κυανό και κιννάβαρι πορφύρα και ώχρα

Στείλε το βλέμμα σου ψηλά καθώς μια σκέψη οξεία
Να διασχίσει το εμπόλεμο στερέωμα
Και πες εμείς οι ασύμμετροι πώς είμαστε

Τ' αγνάρια που άφησαν -και που ακολούθησες-
Η άγρια μέλισσα κι ο αμνός ο πενθοφόρος.

1958

MOZART : ROMANCE
ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΑΡ. 20, KV 466

Όμορφη λυπητερή ζωή
Πιάνο μακρινό υποχθόνιο
Το κεφάλι μου ακουμπάει στον Πόλο
Και τα χόρτα με κυριεύουν

Γάγγη κρυφέ της νύχτας πού με παίρνεις;
Από μαύρους καπνούς βλέπω δορκάδες
Μες στο ασήμι να τρέχουν να τρέχουν
Και δε ζω και δεν έχω πεθάνει

Ούτε ο έρωτας ούτε κι η δόξα
Ούτε τ' όνειρο ούτε δεν ήταν
Με το πλάι κοιμούμαι κοιμούμαι
Κι ακούω τις μηχανές της γης που ταξιδεύει.

1960

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΕΙΡΑ

Η ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΛΑΙ

Να 'ταν η στενοχώρια να γεννούσε καν ένα πουλί σκισιματιά που
θα τραβούσε πάνου ως κάτου μες στου μέσα κόσμου τη μαυρί-

λα κι αφιτιά με τι δριμύτη απ' τα βουνά της Κρήτης θ' άναβε μες
στον Άδη σαν αηδονολαλιά

Πόρπη ασημένια Ελένη

Βρέξε βασιλικό τα χέρια σου να δροσιστώ σαν να 'χω μες στα χάρδια
σου διαβάσει τις επιστολές του Παύλου

(Σήκωνε το κλουβί
μια δώ μια κει
κι ο ήλιος πήγαινε απ' την άλλη
ν' ανάψει τ' όμορφο κεφάλι
μια δώ μια κει
ο ήλιος κάθε Κυριακή)

Πήραν τους τρεις ανέμους οι βοσκοί κι εσύ τον τέταρτο τραβάς και
φέγγεσαι που να θωρώ πίσω απ' το σώμα σου να τρέχουν όρη και
νησιά του γραίγου όλα τα ερημόλογα και τα κατσούλια της αυλής
όπου μεγάλωσες παραδεισένια

Ελένη χώρα του Ήδυπνου

Που λέω αλήθεια πόσο πρέπει να υπόφερε ο ουράνιος κηπουρός για
να 'βγει τέτοια μέντα η ομορφιά σου

(Φώναζε στην αυλή
ψι-ψι ψι-ψι
κι ο γάτος σήκωνε ποδάρι
μέσ' απ' τα μάτια της να πάρει
ψι-ψι ψι-ψι
την αστραπή τους τη χρυσή)

Κι όπως παντού νυχτώνει κάποτε όμως (ίδια μες στην αγάπη) ένα
φωσάκι καταμόναχο φωνάζει «εγώ» «εγώ» κι ούτε τ' ακούει κανέ-
νας μόνο μια θύμηση ανεβαίνει σαν λευκή μορφή καταθαλάσσης
γυρισμένη έτσι κι εσένα

Σελήνη Ελένη αναβρυτή

Κάποιου το δάκρυ που δεν έδειξες τη σκοτεινή καρδιά θα τιμωρεί
και δεν αντέχει κοίτα στο λιγούλι γιασεμί της νύχτας όλο το δαι-
μονολόγι

(Κάτασπρο γιασεμί
και μυ- και μυ-
και μυστικέ μου Αποσπερίτη
πάρτε με πάρτε με στην Κρήτη
και μη και μη
και μη ρωτάτε το γιατί).

1962

Απόψε βράδυ Αυγούστου οχτώ
Ναυαγισμένο στα ρηγά των άστρων
Το παλιό μου σπίτι με τα σαμιαμίθια
Και το χυμένο το κερί στο κομοδίνο επάνω
Πόρτες παράθυρα ανοιχτά
Το παλιό μου σπίτι αδειάζοντας
Φορτίο της ερημιάς μέσα στη νύχτα·

Σαστισμένες φωνές κι άλλες που ακόμη
Τρέχοντας μες στις φυλλωσιές αστράφτουν σαν
Μυστικά περάσματα πυγολαμπίδας
Από βάθη ζωής αναστραμμένης
Μες στο κρύο ασηράδι των ματιών
Εκεί που ακινητεί ο Καιρός
Κι η Σελήνη με τ' αλλοιωμένο μάγουλο

Απελπιστικά σιμώνει το δικό μου·
Ένα θρόισμα σαν από χαμένης
Που ξανάρχεται αγάπης σκοτεινό αρχινούν:
«Μη». Κι υστέρα πάλι «Μη» «Μωρό μου»
«Τι σου 'μελλε» «Μια μέρα θα το θυμηθείς»
«Παιδί παιδάκι με τα καστανά μαλλιά»
«Εγώ που σ' αγαπώ» «Πες πάντα» «Πάντα».

Κι όπως μέσα στην απληστία του μαύρου
Που ανοίγεται στα δύο περιβολιού
Σβηστό απανθρακωμένο
Πάει και καταποντίζεται όλο το έχει σου
Ανεβαίνει απ' της ψυχής τ' απόνερα ένα
Κύμα θολό που οι φυσαλίδες του είναι
Άλλα τόσα παλιά ηλιοβασιλέματα

Παράθυρα τρεμάμενα στο φως του εσπερινού
Μια στιγμή που προσπέρασες την ευτυχία
Σαν τραγούδι οπού κρύφθηκε μήπως το δεις
Δακρυσμένο για σένα ένα κορίτσι -
Όλα της αγκαλιάς τα ιερά και του όρκου
Τίποτα τίποτα δεν πήε χαμένο
Απόψε βράδυ Αυγούστου οχτώ

Μέσ' απ' τη χλώρη του βυθού και πάλι
Το ίδιο εκείνο ατέρμονο ανατρίχιασμα
Μονοθροεί και συνθροεί τα φύλλα
Μονολογεί στην αραμαϊκή του απόκοσμου:
«Παιδί παιδάκι με τα καστανά μαλλιά
Σου 'μελλε να χαθείς εδώ για να σωθείς μακριά»
«Σου 'μελλε να χαθείς εδώ για να σωθείς μακριά».

Κι άξαφνα σαν τα πριν και τα μετά ιδωμένα·
Βατές όλες οι θάλασσες με τα λουλούδια
Μόνος άλλ' όχι μόνος· όπως πάντα·
Όπως τότε νέος που προχωρούσα
Με κενή τη θέση στα δεξιά μου
Και ψηλά μ' ακολουθούσε ο Βέγας
Των ερώτων μου όλων ο Πολιούχος.

1965

ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΔΩΛΟΝ

Τι σβηστήρας άραγες να υπάρχει
Για τη μέσα μας ασκήμια, τι να μετα-
Στοιχειώνει τόσων χρόνων σκλαβιά, Καίσαρες, εσείς
Από τον άλλο κόσμο, μετανοημένοι, πέστε μας
Ποιο φύλλο, ποιο πουλί, ποιος κήπος μες στη θάλασσα
Σπώντας του Μαΐου τα κύματα, να ισοσταθμίσει γίνεται
Τον πόνο
Τον σωματικό
Που αν ένας μόνον τον υφίσταται, όλοι μας φωνάζουμε:
Ως πότε, ως πότε

Ατραπούς πήρα και πάλι εμπρός τους βγήκα:
Κρέοντες κι Αντιγόνες Ηλέκτρεις κι Αίγισθοι
Καθείς μ' ένα φεγγάρι στρογγυλό στο χέρι
Τη δική του νύχτα.
Ζούνε ακόμη, ζούνε, οδεύουν και ολοφύρονται.

Ως κι εκείνος ο λησμονημένος τάχατες απ' όλους
Βασιλιάς της Ασίνης, ως κι εκείνος ανεβαίνει, να τος
Με σφαμένους κι ανέσφαχτους πίσω του
Το λόφο, πάγχρυσος
Προς τι; Προς τι;

Πολιό πέλαγο κι εσείς ακρόπρωρα μελανά στον αέρα
Πιο ψηλά, πιο ψηλά
Δώσετέ μου τη δύναμη
Ν' αφαιρέσω απ' τους μάντεις το δεινό μέλλον
Και σαν άχρηστο σπλάχνο στα σκυλιά να το ρίξω.
Εγώ, που από τον Ήρωα να γυρίσω πίσω εδέησε
Και να κάνω δρόμο μακρύ, αποθαρρημένος
Εωσότου τέλος, του καιούμενου από μόνου του
Μια κραυγή ζωντανή περισώσω:
Φτάνει πια, φτάνει πια

Τρέμει τρέμει μακριά, σε απόσταση χιλιάδων μύρων
Το είδωλον του αιώνος
Μες στηνς πίκρας τον άργυρο, λάμπει.
Μη γυρίσει κανείς να κοιτάξει, παιδιά
Μη γυρίσει κανείς να κοιτάξει . Όστις γαρ
Εν πολλοίσιν ως εγώ κακοίς
Έζησε, το γνωρίζει: ευθεία, μπροστά, και τραγουδώντας μόνον
Άτεγκτοι και στην έξοδο προσηλωμένοι
Θα τη φέρουμε την Ευρυδίκη πάλι
Στο φως, στο φως, στο φως.

1968

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

I

Έτσι καθώς εστέκονταν ορθός μπροστά στην Πύλη κι άπαρτος μες στη λύπη του

Μακριά του κόσμου που η ψυχή του γύρευε να λογαριάσει στο φάρδος Παραδείσου Και σκληρός πιο κι απ' την πέτρα που δεν τον είχανε κοιτάξει τρυφερά ποτέ - κάποτε τα στραβά δόντια του άσπριζαν παράξενα

Κι όπως περνούσε με το βλέμμα του λίγο πιο πάνω απ' τους ανθρώπους κι έβγανε απ' όλους Έναν που του χαμογελούσε τον Αληθινόν που ο χάρος δεν τον έπιανε

Πρόσεχε να προφέρει καθαρά τη λέξη *θάλασσα* έτσι που να γυαλίσουν μέσα της όλα τα δελφίνια Κι η ερημιά πολλή που να χωρά ο Θεός κι η κάθε μια σταγόνα σταθερή στον ήλιο ν' ανεβαίνει

Νέος ακόμα είχε δει στους ώμους των μεγάλων τα χρυσά να λάμπουν και να φεύγουν Και μια νύχτα θυμάται σ' ώρα μεγάλης τρικυμίας βόγκηξε ο λαιμός του πόντου τόσο που θολώθη μα δεν έστερξε να του σταθεί

Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις όμως για λίγη περηφάνια το άξιζε.

II

Θεέ μου και τώρα τι Που 'χε με χίλιους να παλέψει χώρια με τη μοναξιά του ποιος αυτός που 'ξερε μ' ένα λόγο του να δώσει ολάκερης της γης να ξεδιψάσει τι

Που όλα του τα 'χαν πάρει Και τα πέδιλά του τα σταυροδετά και το τρικράνι του το μυτερό και το τοιχίο που καβαλούσε κάθε απομεσήμερο να κρατάει τα γκέμια ενάντια στον καιρό σαν ζόρικο και πηδηχτό βαρκάκι

Και μια φούχτα λουίζα που την είχε τρίψει στα μάγουλα ενός κοριτσιού μεσάνυχτα να το φιλήσει (πως κουρναλίζαν τα νερά του φεγγαριού στα πέτρινα τα σκαλοπάτια τρεις γκρεμούς πάνω απ' τη θάλασσα...)

Μεσημέρι από νύχτα Και μήτ' ένας πλάι του Μονάχα οι λέξεις του οι πιστές που 'σμιγαν όλα τους τα χρώματα ν' αφήσουν μες στο χέρι του μια λόγχη από άσπρο φως

Και αντίκρυ σ' όλο των τειχών το μάκρος μυρμηκιά οι χυμένες μες στο γύψο κεφαλές όσο έπαιρνε το μάτι του

«Μεσημέρι από νύχτα - όλ' η ζωή μια λάμψη!» φώναξε κι όρμησε μες στο σωρό σύρνοντας πίσω του χρυσή γραμμή ατελεύτητη

Και αμέσως ένωσε ξεκινημένη από μακριά η στερνή χλωμάδα να τον κυριεύει.

III

Τώρα καθώς του ήλιου η φτερωτή ολοένα γυρνούσε και πιο γρήγορα οι αυλές βουτούσαν μέσα στο χειμώνα κι έβγαιναν πάλι κατακόκκινες απ' τα γεράνια

Κι οι μικροί δροσεροί τρούλοι όμοια μέδουσες γαλάζιες έφταναν κάθε φορά και πιο ψηλά στ' ασήμια που τα φιλοδούλευε ο αγέρας γι' άλλων καιρών πιο μακρινών το εικόνισμα

Κόρες παρθένες φέγγοντας η αγκαλιά τους ένα θερινό ξημέρωμα φρέσκα βαγιόφυλλα και της μυρσίνης της ξεριζωμένης των βυθών σταλάζοντας ιώδιο τα κλωνάρια

Του 'φερναν Ενώ κάτω απ' τα πόδια του άκουγε στη μεγάλη καταβόθρα να καταποντίζονται πλώρες μαύρων караβιών τ' αρχαία και καπνισμένα ξύλα όθε με στυλωμένο μάτι ορθές ακόμη Θεομήτορες επιτιμούσανε

Αναποδογυρισμένα στις χωματερές αλόγατα σωρός τα χτίσματα μικρά μεγάλα θρουβαλισμός και σκόνης άναμμα μες στον αέρα

Πάντοτε με μια λέξη μες στα δόντια του άσπαστη κειτάμενος

Αυτός
ο τελευταίος Έλληνας!

1969

VILLA NATACHA

I

Έχω κάτι να πω διάφανο κι ακατάληπτο
Σαν κελαηδητό σε ώρα πολέμου.

Εδώ, σε μια γωνιά που κάθισα
Να καπνίσω το πρώτο ελεύθερο τσιγάρο μου
Αδέξιος μες στην ευτυχία, τρέμοντας
Μήπως σπάσω ένα λουλούδι, θίξω κάποιο πουλί
Και σε δύσκολη θέση, εξαιτίας μου, βρεθεί ο Θεός

Κι όμως όλα μου υπακούουν
Και οι όρθιες καλαμιές και το γερό καμπαναριό
Και του κήπου το στερέωμα όλο
Αντικαθρεφτισμένο μες στο νου μου
Ένα ένα ονόματα που ηχούν
Παράξενα μέσα στην ξένη γλώσσα: Phlox, Aster, Cytise
Élgantine, Pervenche, Colchique
Alise, Frésia, Pivoine, Myoporone

Muguet, Bleuet
Saxifrage
Iris, Clochette, Myosotis
Primevère, Aubérine, Tubéreuse
Râquerette, Ancolie, και τα σχήματα όλα
Καθαρογραμμένα μες στα φρούτα: ο κύκλος, το τετράγωνο
Το τρίγωνο και ο ρόμβος
Όπως τα βλέπουν τα πουλιά, να γίνει απλός ο κόσμος
Ένα σχέδιο Πικασσό
Με γυναίκα, παιδάκι και ιπποκένταυρο.

Λέω: κι αυτό θα' ρθει. Και τ' άλλο θα περάσει.
Πολύ δε θέλει ο κόσμος, Ένα κάτι
Ελάχιστο. Σαν τη στραβοτιμονιά πριν από το δυστύχημα
Όμως
Ακριβώς
Προς
Την αντίθετη κατεύθυνση

Αρκετά λατρέψαμε τον κίνδυνο κι είναι καιρός να μας το
ανταποδώσει.

*Ονειρεύομαι μίαν επανάσταση από το μέρος του κακού και των πο-
λέμων σαν αυτή που έκανε από το μέρος του σκιάφωτος και των απο-
χρώσεων ο Matisse.*

II

Όμως εκεί που δύο φίλοι
Μιλούν ή και σωπαίνουν - προπαντός τότε -
Τρίτο τίποτα δε χωρεί
Κι όπως οι φίλοι, φαίνεται
Και οι θάλασσες από μακριά επικοινωνούνε
Φτάνει λίγος αέρας, μια σταλιά τριμμένης
Μες στα δάχτυλα, σκούρας, λυγαριάς και να:
Το κύμα; Είναι αυτό;
Είναι αυτό που σου μιλάει στον ενικό και λέει
«Μη με ξεχνάς» «Μη με ξεχνάς»; Είναι η Ανακτορία;
Ή μήπως όχι; Μήπως το νερό μόνον που τρέχει
Νύχτα - μέρα στην Αγίας Παρασκευής το εκκλησάκι;
Να ξεχάσεις τι; Ποιος; Τίποτα δεν ξέρουμε.

Όπως αποβραδής που κάτι σου έσπασε
Μια φιλία παλαιή, μια θύμηση από φάρφουρο
Ξανά πόσο άδικα ήξερες να κρίνεις
Βλέπεις τώρα που ξημέρωσε
Κι έχεις πικρό, πριν από τον καφέ, το στόμα
Χειρονομώντας άσκοπα, μιας άλλης,
Ποιος το ξέρει, ζωής, κάνεις ηχώ κι είναι απ' αυτό που
(Ή μπορεί κι απ' τη σκέψη
Κάποτε τόσο δυνατή, που προεξέχει)
Αντικρύ σου, μεμιάς, πάνου ως κάτου ο καθρέφτης ραγίζεται.

Λέω: τη μια στιγμή, τη μόνη που
Εάν φτάνει δε γνωρίζεις
Τα Γραμμένα ραγίζονται

Και αυτός που δίνει, παίρνει. Επειδή εάν όχι τότε θα
Πρέπει και ο θάνατος να θανατώνεται και η φθορά
Να φθείρεται και το μικρό
Τριανταφυλλί που κάποτε
Στην παλάμη σου κράτησες, βότσαλο και αυτό
Κάπου, χιλιετηρίδες μακριά, ν' ανασυντίθεται.

*Με σοφία και θάρρος, Picasso και Laurens. Να πατήσουμε
πάνω στην Ψυχολογία, στην Πολιτική, στην Κοινωνιολογία,
ηλιοκαμένοι μ' ένα σκέτο άσπρο πουκάμισο.*

III

Άνθρωπε, άθελά σου
Κακέ - παρ' ολίγο η τύχη σου άλλη.
Σ' ένα, έστω, λουλούδι αντίκρυ αν ήξερες
Να πολιτεύεσαι
Σωστά, θα τα 'χες όλα. Επειδή απ' τα λίγα, μερικές φορές
Κι από το ένα - έτσι ο έρωτας -
Γνωρίζουμε τα υπόλοιπα. Μόνο το πλήθος να:
Στο χείλος των πραγμάτων στέκει
Όλα τα θέλει και τα παίρνει και δεν του μένει τίποτα.

Κιόλας έφτασε το απόγεμα
Γαλήνιο σαν της Μυτιλήνης ή μιας ζωγραφιάς
Του Θεοφίλου, ως πέρα το Έζε, το Cap - Estel,
Κόλποι όπου σιάχνει αγκαλιές ο αέρας
Μία διαφάνεια τόση
Που τα βουνά τ' αγγίζεις και τον άνθρωπο εξακολουθείς να βλέπεις
Που πέρασε ώρες πριν
Αδιάφορος, μα τώρα πρέπει να έφτασε.

Λέω: ναι, πρέπει να έχουν φτάσει
Ο πόλεμος στο τέρμα του, και ο Τύραννος στην πτώση του
Και ο φόβος του έρωτα μπρος στη γυμνή γυναίκα.
Έχουνε φτάσει, έχουνε φτάσει και μόνο εμείς δε βλέπουμε
Παρά ψάυοντας ολοένα πέφτουμε στα φαντάσματα πάνου.

Άγγελε συ που κάπου εδώ γύρω πετάς
Πολυπαθής και αόρατος, πιάσε μου το χέρι
Χρυσωμένες έχουν τις παγίδες οι άνθρωποι
Κι είναι ανάγκη να μείνω απ' τους απέξω.

Επειδή και ο Αφανής, παρών αισθάνομαι πως είναι
Ο μόνος που τον ονομάζω Πρίγκιπα, όταν
Ήρεμα το σπίτι
Αγκυροβολημένο μες στο ηλιοβασίλεμα
Βγάνει άγνωστες λάμπεις
Και σαν από έφοδο, μια σκέψη
Εκεί που για τ' άλλου τραβούσαμε αναπάντεχα μας κυριεύει.

ΕΛΥΤΟΝΗΣΟΣ
ΚΟΙΝΩΣ ΕΛΥΤΟΝΗΣΙ

Φέγγαν οι αλατόπετρες και στη μεγάλη
Αλαησιά του μεσημεριανού πελάγου τίποτα. Μόνον δώσ' του
ο άνεμος
Δώσ' του με το ράντιστρο. Και δύο ή τρία πουλιά
Δυνατά κι ελεύθερα σαν ευτυχίες.

Έτσι για να 'χω ζήσει αντίθετα
Στα ερχόμενα και να μην έχω
Λάβει τίποτα ευτυχώς
Παρεχτός από τα χέρια μου όλα
Τώρα πάλι ακουγόμουν
Καταμόνας όπως ο ασκητής
Προτού ανεβεί απ' τα σπλάχνα του μια Νέα Καμένη

Δεξιά βουτούσε ο βράχος κι από τ' άλλο μέρος υψώ-
Νε κεφάλι να παλέψει ο αγρίμης
Μπουρμπούλες νερό στα φαγωμένα πόδια του όλο και τρίφτανε άχνη
Σπούσε πέτρες ο ήλιος και ψηλά κρώζαν οι άγγελοι

Χιλιετηρίδες υστέρα
Που το νερό αναπήδησε
Να γίνει κατοικήσιμη ως και η πίκρα
Φαίνονται ακόμα κοίτα
Χαμηλά βουνά ξωκλήσια φάροι
Περασμένα τωρινά μου
Από το μέρος το άγνωστο. Και τώρα;
Στρίβοντας τ' ακρωτήρι σειρές κατεβατές
Τ' αμπέλια μ' ένα γαλαξία πρασίνων του παλιού καιρού. Και πάσπαλη
Φερμένη απ' τις λευκές Μαρίες των κυμάτων
Διακόσια μέτρα φάρδος ολοένα Παράδεισος

Πώς να 'ναι τώρα οι άνθρωποι; Άραγες
Να φοβούνται ακόμη; Στους αγρούς τους γερτούς
Να ελπίζουνε άλλον ουρανό;
Κερασιές να υπάρχουνε;
Και ποια τώρα να κάνει
Στον ασβέστη επάνω με τις ζωγραφιές
Αγία το θαύμα της;
Το Θεό τον έπιανες μες στον αέρα
Μύριζε μέλισσα και χθεσινή βροχή βουνού
Μια στιγμή τραγουδώντας από δίπλα σου περνούσε κείνη που είχες δει
Στον κήπο με τις αυταπάτες και όμως ούτε που άγγιζες

Αλλού. Είναι αλλού
Που το θαύμα το αέναο γίνεται
Πάνω από το Μεγάλο Κάστρο
Το χέρι αυτό που θα γυρίσει
Στους καιρούς πίσω τ' άχρηστα
Θ' ανοίξει σαν ηλιανθος
Και δρομείς με την ελληνική λαλιά θα παν το μήνυμα

Οργιές από του λόφου τα ύψη αχούσαν τα ερημόνησα
Μακριά στα βάθη σαν βαρύ θηρίο η Ασία κοιμόταν

Ένα κορίτσι μόλις κομμένο απ' τη βερβένα
Σάλευε στ' αεράκι και το πόδι του έλαμπε

Όπως οι λέξεις όταν κάνει αιθρία
Μία στην άλλη δίνονται
Νιωσμένο φανερώνεται
Το κορίτσι που κρατεί ένα κάνιστρο
Γεμάτο μ' αχινούς και βιολέτες θαλάσσης
Λες: είναι αυτές οι αγάπες σου
Μ' ευωδιά και μ' αγκάθι

Παλεμένο στ' άγρια το πυργί των δώδεκα μηνών γυρνούσε
Στους καιρούς κόντρα κι άκουγες τα ευ των δέντρων να ευστοχούν
Περαστικός ένας μικρός Ιούλιος μοίραζε
Τους Νόμους: ο καθείς και η λυγαριά του διαλαλούσε

Κι η μέρα που απελπίστηκε
Επιστρεμμένη σαν ηχώ αλλ' απέραντη
Και οι λύπες οι μικρές
Με το κρυφό τους κόκκινο λουλούδι
Σκιές τρεμάμενες άπιαστα φυλλώματα
Των ουρανών επάνω στο νερό
Που ο νους μόνον εγγίζει

Σήμαιναν οι καμπάνες της Αγίας Παρασκευής ανήμερα
Και κομμάτια κομμάτια τα τετράγωνα μεγάλα σπίτια
Τα 'παιρνε το μπουγάζι. Τρεις ώρες πιο ψηλά
Μ' ανοιχτό πανί τα καίκια ρυμουλκούσαν τις στέγες

Και ας μην ένωσε ποτέ κανείς
Του μέλλοντος αρχαιολόγος
Και των επουρανίων
Πόσα δάκρυα χύθηκαν. Όμως μάταια όχι.
Επειδή τα δάκρυα είναι κι αυτά
Πατρίδα που δε χάνεται
Κει που γυάλισαν κάποτε ύστερα η αλήθεια ήρθε.

1971

ΑΠΟΣΤΙΧΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΟΡΘΟ ΣΤΟ ΑΣΚΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΥ

Ξύπνησες Αδάμ και ξαναρχίζει ο κόσμος
Φύλλωμα κισσού στον ασβέστη περνάν
Τρεμάμενα τα κύματα μυριάδες σκιάσματα

Μες στ' Απίστευτο μετρήσου και πες
Πόσο πιάνει ο σταυρός και πόσο η Πλατυτέρα
Της ψυχής σου που ανάφτηκε χρυσός αέρας

Αϊτέ Θαλασσών των ουρανών δελφίνι
Ζωή μου γλαυκή που σε μίαν αστραπή
Τα 'πες όλα και τα 'καψες τα 'πες όλα και τα 'κρυψες

Εναντίον μου να μεγαλώνουν είδα
Κορυφές του Αραράτ κι ακατάληπτες γλώσσες
Όμως μόνος προχώρησα κι ούτ' ένα δάκρυ

Δόλωμα κρυφό στη βοή των κυμάτων
Ρίχνω κι αγρικώ σαν λεόντων φωνές
Τις φορές οπού αδίκησα τις φορές οπού απάτησα

Μου κατάφαγαν σπείρες μελισσών
Το λιγνό μου κορμί και τη μιλιά μου πήραν
Θεές κωδωνοκρούοντας πέλαγα μαύρα

Να πενθώ για τι; Ποιος αυτός που προστάζει;
Ποιανού μαχητή χαμένου στο σωρό
Άθελά του το ίνδαλμα να ξανάρχεται μέσα μου;

Τρεις και τέσσερις φορές έγειρε ο νους μου
Με λοξά τα φτερά πουλιού της τρικυμίας
Κι υστέρα πάλι τίποτα τίποτα πάλι

Έχε γεια Βοριά μελαψέ σγουρομάλλη
Που κρυφά κρατείς από κάτω της γης
Το ένα μου αηδόνισμα τα πολλά μου αμαρτήματα

Ενεάστερο τέρας φωτεινό
Ταξιδεύει ψηλά και στην ψυχή μου ρίχνει
Τόπους τόπους τα γράμματα κι ούτε μια λέξη

Τίποτα να πω πια δε γίνεται άλλο
Μοναχά φυσώ και πέπλα παλαιά
Για τους άλλους αόρατα μπρος στα μάτια μου ανοίγονται

Ανυπόταχτο σκαρφαλωμένο γίδι
Στα ύψη μασά των αιώνων τα φύλλα
Όπως πριν που γεννήθηκα κι όπως κατόπιν

Εμπρός προσκυνώ σε την Ανθοκρατούσα
Μαβιά που κοιτάς και τα πέρα βουνά
Όσάν της Αναλήψεως καταδιάφανα χάνονται

Ατελεύτητα λευκό το κελί
Σαν σταγόνα νερού καθαρού μες στον ήλιο
Με πηγαίνει κι ολόγυμνος το θαύμα λέω.